

moeten nog vrijwel alle beslissingen genomen worden. De wet voorziet in de postdoctorale opleiding voor het arts- en tandartsexamen; wat dat betreft kan bij de bestaande toestand worden aangeknoopt. Daarnaast wordt voorzien in de opleiding van onderzoekers en leraren. Welke andere opleidingen voor welke beroepen er bovendien zullen komen, moet nog worden uitgemaakt - te regelen in het Academisch Statuut. Voor alle postdoctorale opleidingen moeten echter nog meer vragen worden beantwoord: hoe groot zal het aantal deelnemers zijn, volgens welk selectiebeleid worden ze toegelaten, wat is het onderwijs- en examenprogramma met welke kostenstructuur, worden die opleidingen gegeven aan elke daarvoor in aanmerking komende universiteit en hogeschool of vindt er een meer of minder drastische taakverdeling tussen de instellingen plaats? Op enkele van deze vragen wil ik nader ingaan.

Wat voor postdoctorale beroepsopleidingen kan een universiteit voor haar rekening nemen? Welke beperkingen zouden daarbij gelden? Ik doel bij die beperkingen dan niet op beschikbare middelen en andere taken (onderzoek, eerste fase).

Zonder twijfel hoort de onderzoekersopleiding in de universiteit thuis. De universiteit is immers een instelling voor wetenschappelijk onderzoek en onderwijs; onderzoek is een activiteit en professie in de universiteit. Studenten kunnen onderzoek in de universiteit leren door er aan mee te doen; hun opleiders zijn zelf onderzoekers.

Voor de opleiding van artsen en tandartsen is er een vergelijkbare situatie, omdat er poliklinieken en klinieken zijn, verbonden aan of met de universiteit. De opleiding wordt gegeven door praktiserende artsen en tandartsen, en bestaat gedeeltelijk uit meedoen onder begeleiding. Voor de aanstaande huisartsen ligt het leren door meedoen echter gedeeltelijk buitenshuis, in de stage bij een praktiserend huisarts. De bijzondere positie van de artsenopleidingen (ook gemotiveerd door het streven om de beoefening van de geneeskunde zo nauw mogelijk te verbinden met de ontwikkeling van kennis in faculteit en academische kliniek en polikliniek) komt tot uiting in het arts- en tandartsexamen, waaraan de bevoegdheid tot uitoefening van het beroep is verbonden. Dat beroep wordt zelfstandig uitgeoefend; de verantwoordelijkheid voor het functioneren ligt bij de arts zelf en niet bij een of andere organisatie. In het belang van de cliënten is er dan ook een strikte bevoegdheidsregeling, verbonden met de opleiding.

Hoe staat het met de lerarenopleiding? We zijn algemeen van mening dat vooral de onderwijskundige opleiding van de leraar verbeterd moet worden en